

II.

Epitaphium matris Ebbonis.

Mea forte si requiris temporis initia,
 Scito Caroli fuisse regni sub primordia :
 Ludovico triumphante dies fluxit ultima.
 Rhenus primos lavit mores, alveus Germanicus ;
 Hunc nutritiv et secundos Liger, amnis Gallicus ;
 Sequana fovit jumentam, sordes sordens Vidula.
 Præsul erat urbis hujus mihi natus unicus :
 Idem me conduxit sibi sociam laboribus,

A Proximum ruinæ locum renovandi cupidus.

Decem ferme nuper annos simul hic peregrinus
 Ebo rector, ego mater Himiltridis humilis,
 Fundamenta sedis sanctæ pariter ereximus,
 Deo debitum laborem dum gerebat pontifex :
 Fessa quietem quærebam. Ecce sub hoc tumulto
 Quinto me September mensis Kalendarum rapuit.
 O viator, esto cautus semper ab excessibus.
 Fateor non profuisse ut debui, dum potui,
 Veniam dic pro vindicta da Deus peccantibus.

ANNO DOMINI DCCCL.

HARTMANNUS

S. GALLI MONACHUS.

NOTITIA HISTORICA IN HARTMANNUM.

(Fabric., Biblioth. med. et inf. Lat.)

HARTMANNUS, monachus S. Galli, quem tempore Grimaldi abbatis et Harmoti, hoc est circa annum 850, claruisse testatur Eckerhardus in Vita Notheri cap. 15 (a), *consilio magnum, qui litaniam, sanctus humili prece, texuit, et melodiam fecerat.* Litaniam illam inter alios Hartmanni sacros hymnos edidit Canisius tom. V antiq. Lect., parte II (editionis novæ tom. II, parte III, pag. 192), recusos inde in Biblio-

theca Patrum edit. Lugdun., tom. XXVII, pag. 509 seq. Confer quæ ex ms. Bibliothecæ Helmstadiensis proferuntur a Polycarpo Leysero in Historia poetarum mediæ ævi, pag. 263. Ab illo Hartmanno Eckhardus ibidem distinguit Hartmannum juniorem, *cujus, inquit, et Waltmanni melodiæ, ipsi quales fuerint, non celant : opera enim illorum multa per Ecclesiam clara exstant.*

(a) Canis., tom. III, edit. Basnagianæ, parte II, pag. 562. Adde tom. III, parte III, pag. 187.

CARMINA HARTMANNI.

(Vide Patrologiæ tom. LXXXVII, col. 30 et seq.)

ANNO DOMINI DCCCL.

ERMANRICUS

AUGIENSIS MONACHUS.

NOTITIA HISTORICA IN ERMANRICUM.

(Fabr., Biblioth. med. et inf. Lat.)

ERMANRICUS, sive *Ermanricus*, Walafridi Strabonis abbatis Augiensis discipulus, monachus ipse Augiensis, post Walafridum anno 849 extinctum, scripsit *librum de Grammatica* ad Grimoldum archiepiscellanum. Ex eo fragmenta, in quibus multa de viris illustribus S. Galli, edidit Mabillonius tomo IV

Analactorum, pag. 329 (edit. novæ in f. pag. 420-422). Opusculum breve, quod *de inceptione Augiensis cænobii* et fratrum ibidem Deo famulantium Vita, ad Gozbalduum episcopum misisse se Ermanricus testatur, nemo hactenus in lucem protulit.